

kínpadon. Amikor újból kinyitottam a szemem, a doktort láttam, a foglyokat vizsgálta. Aztán láttam, amint fejével int a holland tisztviselőnek, az pedig a börtönigazgatónak, aki azt kiáltotta:

– Huszonegy!

A korbácsok ismét a levegőbe emelkedtek, és lesújtottak a véres hátakra. Most már nem üvöltöttek a kulik, mindhárman ájultan feküdtek.

Miután a huszonötödik ütést is kimérték, a holland tisztviselő intésére a börtönigazgató egy lépést tett hátra, és parancsot adott a három börtönőrnek, akik hátraléptek, összetekerték véres korbácsukat, és bementek a börtönépületbe.

Az orvos újból megvizsgálta a foglyokat. Aztán eloldozták őket a padokról, a holland tisztviselő Apához fordult, és valamit mondott neki.

Ekkor hibáztam. Erőtlenül, lefelé mászva a fáról, az alsó ágra léptem, váratlanul megcsúsztam, és a földre estem. A könyököm sérült meg, és erős fájdalmat éreztem. Az eséstől néhány pillanatig néma maradtam, aztán sírva fakadtam. Abdullah, az őr meglátott a konyhánkból, kiszaladt, felemelt, és bevitt a házba. Anya megvizsgálta fájós könyökömet, és megállapította:

– A könyököd kificamodott! Apád nagyon mérges lesz. Megszegted a parancsát. Minek mentél a kertbe?

Én csak sírdogáltam.

Gyorsan átvittek a kórházba, ahol a vezető orvos helyreigazította könyökömet, bepólyázta az egész karomat, és szigorú pihenést rendelt el a játék teljes mellőzésével.

Félve vártam a találkozást Apával. Miután este megjött a hivatalból, megvacsorázott, és Anyával beszélgetett egy ideig. Biztosan a bűnömről beszélnek, gondoltam magamban.

Nemsokára Apa bejött hozzám, és az ágy szélére ült. Mélyen a szemembe nézett, mire lehajtottam a fejem.

– Mindent láttál? – kérdezte.

– Igen, Apa, mindent láttam – feleltem remegő hangon.

Megfogta a kezem, majd gyengéden, de határozottan mondta:

– Ha nagy leszel, semmiképpen ne menj állami tisztviselőnek! Megértetted?

– Igen, Apa! – válaszoltam. Ezután mintha még mondani akart volna valamit, de hirtelen meggondolta magát. Sietősen aludni parancsolt.

Ettől kezdve, amikor csak alkalom adódott, Apa mindig azt kérte, hogy egyetlen fia se kövesse őt a kormánytisztviselői poszton. Valahányszor így szólt, rám nézett, és megértettem, miről van szó.

Debreceni István – Bíró Gergely fordítása

CHAIRIL ANWAR

Hangulat

*Ha időm lejár
Senki nem sirat meg
Tudom, Te sem*

Hát ne sajnáljatok

*Vadállat vagyok
Akit kivetett a falka*

*Golyó ütötte lyukak bőrömmön
De támadok, de támadok*

*Aztán sajnó sebem
Futva viszem*

Enyhül az égő fájdalom

*Mi történt velem, nem tudom
Élni szeretnék, ezer évig élni*